Societat | Roger Cuartielles | Actualitzat el 03/11/2020 a les 17:54

La pandèmia del racisme

«Des de la societat civil no ens queda més remei que organitzar-nos, exigir a les administracions que tractin tota la ciutadania per igual»

La pandèmia ens ha canviat la vida, però és innegable que en diferents graus perquè en aquest túnel ja no hi hem entrat iguals. Mentre a uns la Covid-19 només ens ha fet trontollar momentàniament la nostra realitat quotidiana i ens ha obligat a quedar-nos a casa més que de costum, a d'altres la pandèmia els ho ha aturat tot i els ha fet més fràgils encara.

És el cas de les persones migrants que, si abans de l'arribada del virus, la majoria d'elles ja es trobaven en una situació molt vulnerable, ara amb la Covid-19 encara malviuen en condicions pitjors. Moltes d'elles es troben amb les portes de la sanitat pública tancades, perquè no tenen padró. Això fa que els medicaments també els costin més diners, així com les visites al metge, que acaben sent tot un luxe en haver de recórrer a professionals privats.

La precarietat endèmica a la qual es veuen sotmeses també les empeny a viure en pisos rellogats, amb habitacions compartides que són minúscules i on fer un confinament es converteix en una utopia, ja que els és totalment impossible mantenir cap distància de seguretat amb la resta de persones que hi viuen.

A sobre, si es queden sense feina, no reben cap mena de suport, ja que en molts casos les persones migrants es veuen obligades a treballar dins l'economia submergida i, per tant, quan el mercat laboral trontolla són les primeres a caure. La falta de feina també els complica encara més poder accedir a un contracte regular d'un any, condició indispensable per aconseguir els papers i regularitzar la seva situació.

Però les traves no acaben aquí. Fins i tot, després d'aconseguir el NIE, el sistema també intenta expulsar-les com si fos una cacera permanent que, justament, la Covid-19 també ha agreujat. Si abans els espais on renovar documents com el NIE ja estaven col·lapsats i no presumien precisament del do de la rapidesa, l'arribada del teletreball encara n'ha alentit més els processos.

Amb la pandèmia, demanar cita a les comissaries de la Policia Nacional o a les oficines d'estrangeria per poder renovar el NIE s'ha convertit en una autèntica missió impossible i ha abocat moltes persones migrants en un llimb legal que els fa perillar qüestions tan bàsiques com tenir un compte corrent. Sense el NIE, les entitats bancàries els poden bloquejar el compte de facto i, per tant, obligar-les a fer malabars a l'hora de cobrar un sou o pagar un contracte de lloguer, que a més tampoc poden tramitar sense el NIE.

Què hi fa l'administració? Una vegada més, se'n renta les mans. Diu que no li consta cap col·lapse. I mentrestant la inacció política ja ha alimentat màfies, que s'aprofiten de la falta de cites per vendre a preu d'or les poques que es donen. Perquè us en feu una idea, des que va arribar el coronavirus hi ha persones migrants que han hagut de pagar fins a 200 euros per aconseguir una cita quan sempre ha estat un tràmit gratuït.

?

Davant d'això, activistes com Safia Elaaddam (*Hijadeinmgirantes* a les xarxes) s'han organitzat per liderar *#Tecedounacita*, una campanya ciutadana amb persones voluntàries que s'ofereixen a buscar cites i a cedir-les a persones migrades que, ocupades en treballar, no tinguin temps de passar-se el dia davant l'ordinador per veure si en pesquen alguna.

Però iniciatives d'aquest tipus, per molt lloables que siguin, només són un pedaç més per posar remei a un sistema institucional de base racista que impedeix construir vida a aquelles persones que fugen del seu país d'origen per obligació i que, un cop aquí, es topen amb el racisme, un altre virus que els pren la vida.

Per això, des de la societat civil no ens queda més remei que organitzar-nos, exigir a les administracions que tractin tota la ciutadania per igual, vingui d'on vingui, i conscienciar-nos que entre totes hem de fer pinya per erradicar una altra pandèmia que ja fa temps que ens afecta i que hem d'aturar si volem sobreviure com a humanitat amb dignitat.